

Arrest

nr. 306 779 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2024 tot

- weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en;
- tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. MALANDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België op 15 januari 2024 binnen en dient op 17 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de Franse consulaire diensten te Riyad in Saoedi-Arabië aan verzoekster op 5 oktober 2023 een Schengenvisum verstrekt hebben en dat het visum geldig was voor meerdere binnenkomsten en voor een verblijf van 90 dagen in de periode van 8 oktober 2023 tot en met 7 april 2024.

Op 28 februari 2024 wordt een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 26 april 2024, in toepassing van artikel 12 (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met voormeld verzoek. De Franse autoriteiten verzoeken hierbij verzoekster over te dragen via de luchthaven van Lyon-Saint-Exupéry.

1.2. Op 7 mei 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoekster op 8 mei 2024 ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: K. voornaam: B. K. geboortedatum: 06.07.1995 geboorteplaats: Addis Abeba nationaliteit: Ethiopië die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw K. B. K., verder de betrokkene, die verklaart de Ethiopische nationaliteit te hebben, diende op 17.01.2024 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Ze verklaarde dat haar paspoort werd afgenomen door de smokkelaar.

Op 07.02.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij in 2014-2015 Ethiopië verliet. Ze verklaarde dat ze tien jaar in Saoedi-Arabië woonde. Ze verklaarde dat ze terugkeerde naar Ethiopië en na vier dagen met het vliegtuig naar Europa reisde. Ze verklaarde dat ze twee maanden in de “jungle” verbleef en zij als doel had naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. De betrokkene verklaarde dat ze op 15.01.2024 met de trein naar België reisde. De betrokkene verklaarde dat ze illegaal reisde, met een visum dat door een smokkelaar werd geregeld.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visuminformatiesysteem conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 werd verstrekt. De treffer bevestigde dat de Franse consulaire diensten te Riyad de betrokkene op 05.10.2023 een visum verstrekten en dat het visum geldig was voor meerdere binnenkomsten en voor een verblijf van 90 dagen in de periode van 08.10.2023 tot en met 07.04.2024.

Op 28.02.2024 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 26.04.2024 stemden de Franse autoriteiten in met het overnameverzoek met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 07.02.2024 gehoord en verklaarde weduwe te zijn. Ze gaf aan dat haar echtgenoot T. T. S. in 2020 overleed. De betrokkene verklaarde twee kinderen te hebben: T. T. M., man, 6 jaar oud; en T. T. E., vier jaar oud. De betrokkene verklaarde dat haar kinderen de Ethiopische nationaliteit hebben en hun huidige verblijfplaats in Ethiopië hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij naar België kwam omdat ze eerst naar het Verenigd Koninkrijk wilde gaan, maar uiteindelijk niet durfde. Ze verklaarde dat ze bang was om onderweg te sterven. Ze verklaarde dat een vriend haar vertelde dat België een goed land is en ze haar kinderen naar België zou kunnen brengen. De betrokkene verklaarde dat het Verenigd Koninkrijk haar initiële plan was, en dat ze twee maanden in een soort “jungle” verbleef, maar niet weet in welk land dat was. De betrokkene verklaarde gezond te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Franse instanties stemden op 26.04.2024 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Frankrijk zal de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan

aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage (Forum réfugiés), "Country Report: France – 2022 update", laatste update in 2023, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 60).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 60-61).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 95). Het aantal opvangplaatsen is de afgelopen jaren uitgebreid, van 98 564 plaatsen in 2020 naar 108 814 plaatsen in 2023 (blz. 102). Desondanks blijft het aantal plaatsen onvoldoende (blz. 103, 108).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat ze eerst naar het Verenigd Koninkrijk wilde gaan, maar uiteindelijk niet durfde. Ze verklaarde dat ze bang was om onderweg te sterven. Ze verklaarde dat een vriend haar vertelde dat België een goed land is en ze haar kinderen naar België zou kunnen brengen. De betrokkene verklaarde dat het Verenigd Koninkrijk haar initiële plan was, en dat ze twee maanden in een soort "jungle" verbleef, maar niet weet in welk land dat was. In dit verband herhalen we allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken op dat Frankrijk volgens het AIDA-rapport in de mogelijkheid van gezinshereniging voorziet, maar dat hier bepaalde voorwaarden aan verbonden zijn (blz. 141-142).

De betrokkene verklaarde dat ze reisde met een visum dat door de smokkelaar werd geregeld. Bij haar registratie gaf de betrokkene aan dat ze nog nergens buiten België vingerafdrukken gaf. Hieromtrent merken we op dat de werking van het VIS wordt uiteengezet in Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement van het Europees Parlement en de Raad van 09.07.2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (verder de VIS-verordening). De doelstellingen van het VIS zijn onder meer te voorkomen dat de criteria voor de

vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag worden omzeild, en te helpen bij de identificatie van personen die niet of niet langer aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten voldoen (cfr. artikel 2). Een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers impliceert de verwerking van biometrische gegevens in het VIS. Verder verwijzen we naar Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, waarin wordt gesteld dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven. Gezien het bovenstaande moet worden aangenomen dat de betrokkene in persoon verscheen bij de consulaire diensten en vingerafdrukken gaf.

De betrokkene verklaarde dat zij in goede gezondheid verkeert. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport voorziet de nationale wetgeving in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 112-113). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten (4).

(...)"

1.3. Diezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekster de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan verzoekster ter kennis wordt gebracht op 8 mei 2024.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft (de tweede bestreden beslissing zie 1.3.), moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoekster onder meer aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij betoogt in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing een motivering diende te bevatten betreffende het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verwijzend naar artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet, benadrukt zij dat de gemachtigde haar zonder verwijl naar de grens “*kan*” doen terugleiden en dat dit een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid inhoudt, waardoor omtrent die specifieke keuze afzonderlijk dient te worden gemotiveerd.

Vervolgens meent zij dat de beslissing tot vasthouding “*kan*” en niet “*moet*” worden genomen en dit enkel voor zover er sprake is van een significant risico op onderduiken. Zij meent dat de beslissing tot vasthouding geen zuivere beslissing tot vasthouding is maar eveneens een beslissing tot terugleiding die beoordeeld kan worden door de Raad. In geval van vernietiging dient volgens haar vanzelfsprekend de beslissing tot vasthouding, die een *accessorium* is van de beslissing tot terugleiding naar de grens, mee te worden vernietigd. Zij meent dat de bestreden beslissingen niet duidelijk en klaar zijn en onzorgvuldig genomen werden. Zij tipt aan dat het de algemene praktijk is van de verwerende partij om beslissingen tot terugleiding naar de grens afzonderlijk te motiveren en daarbij ook duidelijk te specificeren waarom geen termijn voor

vrijwillig vertrek gegund wordt. Volgens haar wordt er gesteld dat zij een effectieve overdracht naar Frankrijk zou verhinderen gelet op het risico op onderduiken, terwijl artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet niet verwijst naar het bestaan van een significant risico op onderduiken als grondslag voor de beslissing tot terugleiding naar de grens, maar enkel als grondslag voor het nemen van een beslissing tot vasthouding. Zij betwist dat er sprake is van een significant risico op onderduiken omdat ze niet geconfronteerd werd met het gebruik van verschillende persoonsgegevens en hierover niet gehoord werd en omdat ze niet verborgen gehouden heeft dat haar vingerafdrukken genomen werden in een andere lidstaat. Volgens haar moet uit het administratief dossier blijken of ze al dan niet verborgen hield dat zij een Frans visum had bekomen in Saudi-Arabië, nu dit van doorslaggevend belang zou zijn. Volgens haar maakt het terrein waarop een consulaire post zich bevindt geen deel uit van het grondgebied van de Staat die deze vertegenwoordigt. De verwerende partij gaat dan ook te ver door de bepalingen van de visumcode erbij te betrekken.

Zij besluit dat de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven en terug te leiden naar de grens onevenredig is en niet afdoende gemotiveerd werd.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en betoogt zij dat voor haar als alleenstaande vrouw een overdracht naar Frankrijk een significant risico inhoudt en dat ze er in mensonterende omstandigheden zal terechtkomen. Zij stipt aan dat de verwerende partij weliswaar verwijst naar de tekortkomingen, zoals vermeld in het AIDA-rapport van 2023, maar niet vermeldt dat het centrum van het Rode Kruis, waarvan sprake, al jaren zonder fondsen zit en dat er een gat van 50% is in de opvangcapaciteit in Frankrijk, waarna zij citeert uit pagina's 60-61 en 103 van voormeld AIDA-rapport.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Verzoekster kent de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die behandeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 51/5, §1, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming overgegaan moet worden tot een onderzoek *"met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt"* met het oog op *"het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek"*.

Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de VIS-databank, blijkt dat de Franse consulaire diensten te Riyad in Saoedi-Arabië aan verzoekster op 5 oktober 2023 een Schengenvisum verstrekt hebben en dat het visum geldig was voor meerdere binnenkomsten en voor een verblijf van 90 dagen in de periode van 8 oktober 2023 tot en met 7 april 2024. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van die vaststellingen vast dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-verordening en trof bijgevolg de bestreden beslissing op goede gronden in toepassing van artikel 51/5, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt: "**§ 4. Wanneer**

de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.” Dat Frankrijk niet de bevoegde lidstaat zou zijn omdat de consulaire post geen deel uitmaakt van het Franse grondgebied en zij het niet verborgen zou hebben gehouden in bezit te zijn gesteld van een dergelijk visum, zoals voorgehouden in het verzoekschrift, is, gelet op de bewoordingen van artikel 12 (2) van de Dublin III-verordening, allerm minst relevant. Voormeld artikel 12 (2) luidt als volgt:

“2. Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

3.3.5. Verzoekster acht het hierboven geciteerde artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat voor dewelke zij zich *“bij de bevoegde overheden”* van de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Frankrijk, dient aan te melden.

Verzoekster verlangt in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een *“termijn voor vrijwillig vertrek”* zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een *“terugkeerbesluit”*.

Een *“overdrachtsbesluit”* in de zin van de Dublin III-verordening dient te worden onderscheiden van een *“terugkeerbesluit”* in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Verzoekster is thans het voorwerp van een *“overdrachtsbesluit”* en valt dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (cf. RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De vermelding van de term *“bevel om het grondgebied te verlaten”* in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een *“terugkeerbesluit”* zou gaan, maar dat is niet het geval.

Luidens artikel 26.2 van de Dublin III-verordening wordt in het overdrachtsbesluit vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden. Te dezen achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het evenwel noodzakelijk verzoekster in toepassing van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *“zonder verwijl”* naar de grens te doen terugleiden. Verzoekster bevindt zich dus niet in de situatie waarbij zij *“zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat”* kan begeven, waardoor het geenszins vereist is een datum te vermelden wanneer zij zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden.

Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekster het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, § 4, eerste lid zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij zich vrijwillig naar Frankrijk zou begeven met het oog op de behandeling van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming.

De enige dwingende termijnen die zijn opgenomen in de Dublin III-verordening betreffen enerzijds de termijnen waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken en anderzijds de termijnen van bewaring in het kader van de overdrachtsprocedures. In zoverre verzoekster in dit middelonderdeel kritiek uit op het vastgestelde *“significant risico op onderduiken”* dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoekster de overdracht aan Frankrijk zou verhinderen, dient te worden herhaald dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken. Verzoekster moet een verzoek tot invrijheidsstelling indienen bij de bevoegde raadkamer als zij van oordeel is dat er geen risico op onderduiken bestaat en zij de plaatsing in een gesloten centrum wil aanvechten.

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat de afwezigheid van een datum, zoals bedoeld in artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek zou uitmaken.

3.3.6. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of
b e s t r a f f i n g e n .”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251). Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM - een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende: “*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in*

die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoekster aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoekster om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Frankrijk.

3.3.6.1. In haar verzoekschrift voert zij in essentie aan dat de verwerende partij de tekortkomingen zoals vermeld in het AIDA-rapport weliswaar erkend heeft, maar niet vermeld heeft dat het centrum van het Rode Kruis al jaren zonder fondsen zit en dat er sprake is van een gat van 50% in de opvangcapaciteit in Frankrijk. Zij benadrukt nog dat zij een alleenstaande vrouw is.

Uit het AIDA-rapport (het mede door de *European Council on Refugees and Exiles* (ECRE) gecoördineerde project “*Asylum Information Database*” op 11 mei 2023 geüpdatet rapport “*Asylum Information Database - Country Report France*”), dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Frankrijk verschillende soorten opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming kent, *Accommodation centres for all asylum seekers* (CADA), *Emergency accommodation for all asylum seekers* (HUDA) en *Reception and administrative situation examination centres* (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als “gewone” verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport, pagina 104). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio’s moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, pagina 107). Het AIDA-rapport stelt voorts dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (“*Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres*”, AIDA-rapport, pagina 108), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (“*It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants*”, AIDA-rapport, pagina 103). Daarenboven wordt uiteengezet dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (“*In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated*”, pagina 103). Hoewel het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, dient te worden vastgesteld dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van de Dublin III-verordening aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale

bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Dublin III-verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoekster werd tijdens het Dublininterview gevraagd naar de redenen die een verzet tegen een terugname door de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Hierop gaf zij louter aan dat het haar oorspronkelijke plan was om zich naar het Verenigd Koninkrijk te begeven (Verklaring DVZ, punt 39).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurene Delage (Forum réfugiés), “Country Report: France – 2022 update”, laatste update in 2023, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 60).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 60-61).

Het Office français de l’immigration et de l’intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d’accueil et d’évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d’accueil pour demandeurs d’asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d’hébergement d’urgence pour demandeurs d’asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 95). Het aantal opvangplaatsen is de afgelopen jaren uitgebreid, van 98 564 plaatsen in 2020 naar 108 814 plaatsen in 2023 (blz. 102). Desondanks blijft het aantal plaatsen onvoldoende (blz. 103, 108).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk op basis van recente en gezaghebbende informatiebronnen, met name het AIDA-rapport, geoordeeld dat de moeilijkheden die Frankrijk in sommige regio's ondervindt om aan iedere verzoeker om internationale bescherming opvang te bieden en de kritische bemerkingen die in het AIDA-rapport worden geplaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, geen aanleiding biedt te besluiten dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten, zodat niet kan worden besloten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport in ogenschouw heeft genomen. Het AIDA-rapport kaart voorts nog aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport, pagina 61). Uit het administratief dossier blijkt dat de Franse autoriteiten verzocht hebben om verzoekster over te dragen via de luchthaven van *Lyon Saint-Exupéry*, waarbij zij meedelen dat verzoekster zich vervolgens moet melden bij de *préfecture* van Rhône. Dat verzoekster zich vanuit de luchthaven niet naar het verantwoordelijke departement zou kunnen begeven en dergelijke reis niet zou kunnen maken blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoekster niet aangetoond. Waar zij zich beroept op het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, dient te worden opgemerkt dat zij wel getuigt van voldoende zelfredzaamheid nu zij in staat bleek een Schengenvizum te bekomen van de Franse consulaire post in Saoedi-Arabië en zij verklaarde dat zij vanuit de jungle (vermoedelijk Calais) de trein had genomen richting België (Verklaring DVZ, punten 29 en 30). Zij maakte geen gewag van medische problemen, verklaarde gezond te zijn (*ibid.*, punt 38) en gaf nog aan dat ze tot de zesde graad hoger onderwijs school heeft gelopen (*ibid.*, punt 11). Zoals reeds *supra* aangestipt kan weliswaar worden vastgesteld dat alleenstaande mannen of vrouwen, zoals verzoekster, moeilijkheden ondervinden met het bekomen van een opvangplaats, doch dit impliceert niet dat er dermate structurele tekortkomingen zijn zodat verzoekster als Dublinterugkeerder in Frankrijk per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.6.2. Verzoekster is er niet in geslaagd aan te tonen dat er in haar hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan en is er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Frankrijk geplaagd wordt door systeemfouten wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekster heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 en/of 47 van het Handvest, noch van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Verzoekster koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Frankrijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. FLORIO